GUST DE TERRA

GUST DE TERRA

QUIM CURBET

Stendhal afirmava que abans de posar-se a escriure llegia unes quantes pàgines del codi civil napoleònic. És probable que Josep Pla fes el mateix, vull dir que es posés a llegir algunes pàgines de l'autor de La cartoixa de Parma, un dels escriptors més importants i més primerencs del realisme. Jo, que sóc més modern, no sóc capaç d'escriure ni una sola ratlla sense empassar-me abans un article de la Vikipèdia, però també alguna pàgina de l'ínclit escriptor de Palafrugell. Suposo que això es nota, sobretot per la superposició caòtica de referents.

A vegades sembla que Pla ho hagi deixat tot escrit i ben escrit, però sempre ens queda algun replec per on ficar la ploma, o el bolígraf, o el teclat de l'ordinador, que si fa no fa és el mateix. Diuen que sobre gustos no hi ha res escrit i sobre el gust de la terra em diran que tampoc. Però s'equivoquen, perquè a mi d'entrada ja se m'acut pensar en Cien años de soledad, on la bella Rebeca Montiel, la filla adoptada d'Úrsula i José Arcadio, menja a grapats la terra amarga del pati. Però la majoria només tastem terra per accident, quan anem de pícnic i es barreja amb l'entrepà, o quan les cames ens fallen i caiem de bocaterrosa enmig d'un fangar.

El gust de terra sempre ens arriba indirectament, a través de l'olor d'un riu enrabiat, o amb la pols que aixeca la tramuntana. O, d'una manera més subtil, intuïm la terra en el gust del vi, de l'oli o de l'enciam. Però per saber realment quin gust té la terra, la nostra terra, cal viure-la, trepitjar-la, caminar-la i, si s'escau, llegir-la en les pàgines immortals d'una obra completa.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2015/08/20/gust-terra/739756.html?utm_source=rss